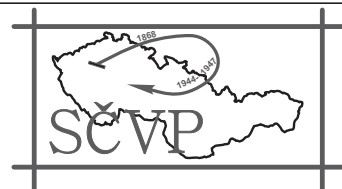

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2012

Úvaha k výročí ukončení

II. světové války

Když pročítám články Národního osvobození, tak je mi líto, že situace vypadá tak nepřijatelně, kdy je nutné obhajovat naprosto zásadní prvky lidského civilizovaného spoluzití.

Jsem už dost stará a v přirozeném bilančování jsem hledala také i ten nezmařený smysl boje proti fašismu. Ten měl být už dobojován a uzavřen v roce 1945. Je to přece tak zásadně špatný a nepřijatelný směr! „Už žádná válka!“, jsme jákali, když byla podepsána kapitulace poraženého Německa. Svět po té hrůzné válečné apokalypse se zdál ozdravený a nepřipouštějící pomyslení na nějaké další válečné řešení světových problémů.

Nikdy nepřestanou bolet rány a krutosti válečných důsledků jak na vojenských bojištích, tak v civilním životě, neboť: „Ve válce se navzdory všemu také žije“, jak poznamenal Stanislav Bukovský, člen ČSBS Plzeň. Bohužel, lidé se na sebe stále více hodně zlobí a válečnou sekeru nezakopali. Zbrojní průmysl mocných států chrlí stále ještě nebezpečnější zbraně proti lidem, ale například na účinnou obranu proti důsledkům přírodních katastrof nejsou peníze.

Jsem ráda, že si můžu přečíst v NO názory a postoje vzdělaných, moudrých a zkušených osobností, které situaci objasňují, dokládají prožitými událostmi a na nedostatečnost zodpovědných činitelů ve vládě poukazují. Jsem ráda, že můžu také názory doporučit mladým, kteří v tom názorovém chaosu o adorované svobodě, jejíž pojem byl značně degradován, kdy „se může všechno a nemusí nic“, si můžou konfrontovat důsledky takového stavu a kdy se někteří nerozpakují říkat, že se stydí za to, že jsou Čechy, neboť Rakušané svůj národ před českými zloději varují. Je to otrěsné a nepřijatelné!

Češi, kteří například ohromovali svět úžasnými sokolskými slety i spartakiádami, jež jsou svými mravními životními hodnotami nepřekonatelné, Češi, kteří svou kulturní úroveň v oblastech hudby, výtvarného umění, školském vzdělávacím potenciálu, ale i v průmyslových oblastech a zemědělství byli plně srovnatelní s nejvyspělejšími civilizacemi, by se měli dnes stydět? Politování hodná je celosvětová politickoekonomická situace, která strhla národy do tohoto ostudného požitkářství a chamtivosti zasaženého mravního marasmu, ale nenabízí řešení.

Hezky o smyslu národního sebevědomí napsala ve stejné znějícím článku v NO č. 4/2012 paní Marcela Hutarová. Stejně jako se tu k situaci vyjadřují známí renomovaní historici, veteráni prožité války a osobnosti jejichž vědomosti jsou nezpochybnitelné. Velice by prospělo k ozdravení názorů a postojů mladých generací, kdyby četly pravidelně tento čtrnáctidenní časopis ČSBS.

Věra Suchopárová

Projev předsedkyně SČVP k 65. výročí návratu do vlasti, Žatec 14. 4. 2012

Vážené dámy a pánové, vážení volynští rodáci. Slavíme 65. výročí našeho návratu do vlasti u pomníku prezidenta Dr. Edvarda Beneše, který jsme zde postavili. V roce 1945, tady na Žatecku zůstalo více než 8.000 našich krajanů, kteří prošli válkou, odmítli se vrátit do stalinského Ruska a chtěli se spojit se svými rodinami ve své vlasti, kterou pomáhali osvobodovat. Právě prezidentu Benešovi se to podařilo uskutečnit, za což jsme mu velmi vděční. Od roku 1947 jsme prošli složitou, mnohdy těžkou cestou a dnes můžeme s uspokojením konstatovat, že náš návrat byl to nejlepší, co nás potkalo. Přesto, že jsme na Volyni zanechali značné majetky, o které se teď snažíme alespoň částečně usilovat, byl vlastní návrat do vlasti vítězstvím. Teď musíme získat naše mladší generace. Čas běží tak rychle, že my, kteří jsme z Volyně přijeli jako mladíci či děti, jsme už dnes kmeti. Dali jsme Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel mnoho energie a kus svého srdce. S nadějí v budoucnost našeho sdružení vás všechny oslovuji s následující výzvou. Svým potomkům můžete napříště dát jako dárek členství ve Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, aby dostávali Zpravodaj, aby se zúčastňovali našich aktivit k poznání svých kořenů, aby měli kontakt na naše internetové stránky a na sdružení zajímaví se o navrácení půdy. V budoucnosti lze s tímto potenciálem mnohé vykonat pro společnost. Děkuji vám a přeji hezkou zábavu.

Jaroslava Němcová Ničová

Pražský region pořádá 2. - 8. 7. 2012 zájezd na Volyn s ubytováním v Dubně

Během pobytu budeme dělat výlety do Českého Malína, Lucka, Rovna a Počajeva. Jeden den bude volný pro návštěvy dle zájmu účastníků. Pokud to bude možné, navštívíme krátce historickou část Lvova. Plánovaná cena je 6.000 Kč. Byly bychom rády za včasné zaslání závazných přihlášek, nejpozději však do 31. května 2012!

Jiřina Kolářová, Dolina 73/9, Praha 6, 165 00, tel.: 220 921 949;

Irena Malínská, Vraňanská 4, Praha 8, 181 00, tel.: 223 552 994

Olomoucký region

7. 5. 2012 se uskuteční členská schůze s tímto programem:

1) položení kytice k památníku padlých před Kulturním domem v Hněvotíně.

2) pokračování v KD

a) zhodnocení akce k 65. výročí návratu Volynských Čechů v Žatci 14. 4. 2012 naší delegací.

b) informace o zasedání předsednictva výboru SČVP ze dne 18. 4. 2012.

c) různé.

Sraz všech účastníků je v pondělí 7. května 2012 v 17⁰⁰ před KD v Hněvotíně. Srdečně zve za Olomoucký region Vladimír Polák

Výzva z Dědkovic

Vážení krajané v obci Dědkovice chystají otevřít muzeum ve kterém by chtěli zvýraznit život českých osadníků, ale nemají žádné fotografie, obrázky nebo vzpomínky na tuto dobu. Vyzývám Vás krajané o jakékoliv informace o této obci, zejména fotografie, obrázky, plánek obce se seznamem lidí kde bydleli, písemné vzpomínky a hmotné předměty. Kontakt Báča Jaroslav, Černice 43543, Horní Jiřetín, tel: 476 734 147, mobil: 603 157 459

Setkání rodáků z Hulče České

Dne 16. 6. 2012 se bude konat 19. setkání rodáků a jejich potomků obce Hulče Česká. Setkání se uskuteční v restauraci Kino Kolečovice od 10:00 hod. Za organizátory zve Antonín Umlauf

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ K 65. VÝROČÍ NÁVRATU

Volynských Čechů do vlasti se uskutečnilo 14. 4. 2012 v Žatci

Čtenářům Zpravodaje není nutno zdůrazňovat důvod odchodu a návratu do vlasti. Přesto pro čtenáře zdůrazníme několik základních informací.

V roce 1868 z ekonomických, národnostních, náboženských či jiných důvodů na základě pozvání vlády carského Ruska začalo přesídlování Čechů do Volynské gubernie. Z počátku žilo na Volyni přes 25.000 Čechů. Před první světovou válkou již bylo asi 40.000 Čechů ve 160 obcích.

Po první světové válce bylo území Volyně rozděleno, západní část připadla Polsku a východní Ukrajinské sovětské republice. V roce 1939 připadla celá Volyn Sovětskému svazu. Ve druhé světové válce byla Volyn od července 1941 do března 1944 okupována Německem. Po osvobození Volyně na jaře 1944 Češi hromadně vstupovali do československé vojenské jednotky. Bylo jich více než 11.000, z toho jich 1.480 zahynulo a 3.500 bylo raněných. V zázemí zahynulo asi 1.000 osob.

Po osvobození po všech útrapách prožitých od roku 1939 do roku 1945 již nic nedrželo Volynské Čechy na Volyni a toužili po návratu do vlasti. Začala jednání, která byla završena mezistátní dohodou dne 10. 7. 1946. Dne 29. ledna 1947 odjel z Dubna první transport. Poslední odjel koncem dubna.

O uskutečnění této akce se zasloužil prezident Dr. Edvard Beneš a tak se podařilo při šedesátém výročí návratu do vlasti dne 29. 6. 2007 vyjádřit naši úctu a poděkování Dr. Edvardu Benešovi odhalením busty v Žatci na Kruhovém náměstí, neboť Žatec byl v roce 1947 centrem Čechů z Volyně a dějištěm oslav návratu do vlasti dne 13. 7. 1947. Tisíce Volynských Čechů se sešlo, aby v den čtvrtého výročí tragedie Českého Malína na Volyni, při světlé památce jeho mučedníků a při památce všech bratrů, kteří padli za

svobodu vlasti, slíbili věrnost republice Československé.

Na zasedání celostátního výboru SČVP, které se konalo dne 19. 11. 2011 v hotelu Legie v Praze bylo odsouhlaseno konání celostátního setkání při příležitosti 65. výročí návratu do vlasti.

Organizací setkání byl pověřen region Žatec. Celostátní setkání bylo zajištěno pod patronací hejtmanky Ústeckého kraje paní Jany Vaňhové s finančním příspěvkem od krajského úřadu.

1. část se uskutečnila na Kruhovém náměstí v Žatci u pomníku Dr. Edvarda Beneše.

2. část již méně oficiální s obědem, diskusí a volnou zábavou v kulturním zařízení Moskva v Žatci – Podměstí.

Organizace se nám zkomplikovala po přesunu do kulturního zařízení, neboť přihlášenou bylo 160 osob a celkem včetně hostů nás bylo 210 a vytvořila se fronta u prezence. Jelikož bylo prostřeno pouze pro 170 osob tak někomu chyběla na stole minerálka, jinému chlebičky. Nedostatek minerálky jsme postupně vyřešili, oběd, kávu nebo čaj a koláčky dostali všichni.

Jsmé rádi, že se zúčastnilo přes 200 osob. Nebudeme se sami hodnotit, ať si každý účastník provede zhodnocení sám a některé nedostatky nám promine.

Za region Žatec *Ing. Olga Nepivodová, roz. Jeřábková*

Vzpomínka na celostátní setkání krajanů v Žatci

Dne 14. 4. 2012 jsem se zúčastnila celostátního setkání k 65. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti v Žatci i přes počáteční obavy, že účast nezvládnou z důvodů omezené sobotní autobusové dopravy, nepříznivé předpovědi počasí i osobních možností.

Díky starostlivé péči vedení SČVP našeho Litoměřického regionu, v čele s vedoucím Josefem Kozákem a tajemnicí Danielou Zelenkovou, všichni zájemci Litoměřicka o tento zájezd mohli vycestovat po osmé hodině ranní v pronajatém minibusu pohodlně a díky neočekávaně hezkému počasí, s hezkým výhledem do jarní, slunečnými paprsky prozářené přírody. Také díky dostatečné časové rezervě jsme mohli zajet do Podbořan a v Muzeu Volyňských Čechů si prohlédnout bohatou sbírku fotografií, exponátů a artefaktů, vyprávějících o našem životě na Volyni, čímž jsme byli myšlenkově správně nasměrováni k pořádané akci.

V Žatci, na dobře nám známém Kruhovém náměstí s pomníkem prezidenta Dr. Edvarda Beneše uprostřed, se již scházeli krajané a v radostné přátelské atmosféře si mimo mnohé jiné pochvalovali, že svítí sluníčko.

Ve stanoveném čase akci zahájil hlavní organizátor předseda ÚV ČSBS Ing. Jaroslav Vodička. V úvodním projevu vyjádřil potěšení, že se akce takto uskutečňuje a po stručném, však plně informativním věcném projevu následovala ceremoniální část akce na tomto náměstí. Pokládání věnců a kytic k pomníku zástupci města a jiných spřízněných organizací, mladými příslušníky armády ve služivých stejnokrojích, hudební skupina, která zahrála píseň „Kdož jsou boží bojovníci,“ a českou hymnu „Kde domov můj“ byly, mimo jiné, důstojným projevem k této vzpomínkové akci.

Druhá část programu se konala v Kulturním zařízení Moskva. Je nutno přiznat, že se zde vyskytly menší organizační zádrhele při prezenci a finančním vyrovnávání, jakož pak při rozdělení obědů. Organizátor Ing. Jaroslav Vodička se upřímně omlouval, ale také zdvořile poukázal na zavinění samotných účastníků, kteří nebyli řádně přihlášení. Nebyli v seznamech, které bylo nutno pracně vyhledávat a doplňovat, čímž se prezence prodloužila.

Je nutno hodnotit, že v zasedacím sále na připravených stolečcích byly pro každého připravené bohatě obložené chlebičky, zdravé pití a domácí koláčky. Když jsme se všichni usadili a bylo nás, laickým odhadem, kolem 300 účastníků, Ing. Vodička opět zahájil tuto část programu, uvítal přítomné a představil vzácné hosty u předsednického stolu. Předsedkyně SČVP J. Němcová-Ničová přednesla svůj výtěžný projev, načez zazněly dvě krásné básně našich volyňských básníků, kteří osudovost volyňských krajanů vyjadřují tak hezky umělecky. Potom již pokračovalo hlavní téma akce obsažené v projevech diskutujících a především vzácných hostů, jimiž byli osobnosti volyňských Čechů a zároveň veteráni války.

Témata, jež ze všech projevů zaznívala, byla nám všem vlastní. Začátky reemigrace - strastiplné opouštění domovů na Volyni a osídlování pohraničí ve vlasti. Úspěšná integrace a postupné úspěchy ve všech oblastech života nám daly právo se cítit plnoprávními občany České republiky. To, jak se život vyvíjel a měnil, nebylo vždy uspokojivé, ale poslední léta ve znamení krize ekonomické a hlavně morální přinášejí mnoho rozhořčení, nespokojenost a nedůvěru vládě, která neřeší, mimo mnoho jiného, také zálučné

aktivitu sudetských Němců na našem území, což se může stát nebezpečným. Nicméně zůstává nám dobré vědomí, že, jako etnikum jsme se řádně integrovali, stali se vzornou pracovitou složkou české společnosti, která nezapomněla, co je vlastenectví a za své češství se nestydí. Že jsme vybudovali nejen náš historický stánek, Muzeum volyňských Čechů v Podbořanech a řadu památníků našim osobnostem a hrdinům, ale že naši volyňští literáti sepsali Historii volyňských Čechů v mnoha knihách, kronikách, publikacích a vytvořili tak bohatou literární hodnotu. Nemůžu zde nevpomenout našeho čestného člena SČVP v Litoměřicích nevolynáka PaedDr. Jaroslava Moravce, který ve svém projevu, jak zde v Žatci, tak i u jiných příležitostech hodnotí vždy životní usilování volyňských Čechů velmi kladně. Poznává je rád osobně a zaujatým pátráním v archivech, díky své profesi archiváře státního okresního archivu v Litoměřicích se sídlem v Lovosicích, zná už dobře historii našeho etnika.

Po chutném obědě, následovala diskuse a poslech hudby s tancem. Jemné, jímavé melodie písniček našeho mládí, které interpretoval jeden hudebník na klávesy, velmi lahodily našemu dobrému rozpoložení. Byla to taková hezká tečka za velmi zdařilou akcí, zvlášť když na parketu se objevily taneční páry a mistrně předváděly, jak se tenkrát tančilo i na Volyni.

V. Suchopárová

Holoveň Česká na Volyni,

Vzpomínky Bohumila Jančí

Osvobození

Na přelomu let 1943/44 od nás Němci ustupovali a krátké bezvládní ukončili partyzáni, když obnovili vládu Sovětů. V Šepetovce se ještě bojovalo, tam byli Němci v obklíčení. Obnovily se selsověty (národní výbory) a Bezpečnost začala zajišťovat normální život a práci ve městech i na vesnicích a také plynulě zásobování fronty. Proběhla mobilizace do Rudé armády mužů všech národností od 18 do 50 let.

Stejně jako v okolních vesnicích, také u nás v Holovni Bezpečnost organizovala strážní službu-domobranu. Její činnost byla namířena proti benderovcům a zlodějům. Hlíдалo se v noci a ve dne se šlo normálně do práce. V hlídání se střídali chlapi, děvčata, váleční invalidé i starší muži. Hlídky dostávaly zbraně. V případě nebezpečí měly obyvatelstvo vzbudit.

Když na Volyni pobývala Svobodova armáda, vojenkomat (okresní vojenské velitelství) odesílal mobilizované Čechy ke Svobodovi. Moji dva kamarádi Vláda Vynikal a Slávek Chalupník (roč. 1926) byli odvedeni do této armády a prodělali výcvik spojářů. Můj ročník 1927 i mladší tvořily páteř domobrany.

Po krátkém výcviku v Hanopoli, jsem byl nastálo přidělen k okrskáři-zmocněnci NKVD (veřejná bezpečnost), který sídlil v naší vesnici. Fungoval jsem jako kočí, doprovod, ochranka, sluha. On měl na starosti několik vesnic, proto jsme je objížděli, zde vyřizoval úřední agendu a byl ve spojení s veliteli domobrany (itrebky). Byl to Uzbek, v Rudé armádě sloužil jako důstojník, dostal se do zajetí, byl vysvobozen partyzány a po zranění převezen k NKVD.

Rusky psal i mluvil špatně. Ovládnutí partyzánské taktiky, v tom tkvěla jeho přednost. Nikdy jsme se nevraceli stejnou cestou, kterou jsme někam dojeli. Někdy jsme vyjížděli na koních mimo cestu. U návštěvnických předsedů selsovětů, kolchozů a jiných funkcionářů jsme někdy dostali najíst a pohostili nás i vodkou. Nikdy se neopil. Při návštěvě lihovaru v Hanopoli mě také pozvali ke stolu a nalili trochu něčeho. Nevěděl jsem, že to je líh, a po vypití jsem se zakuckal. Bylo to trpké. Všichni ze mě měli legraci.

Enkavedista Salim se mě nikdy neptal na někoho ze vsi. Nikdy neprozradil cíl cesty. Když jsem ráno na rozkaz zapřáhl koně, jmenoval první vesnici kam jsme dojeli, potom jmenoval další atd. V některé jsme se zdrželi návštěvou kanceláře kolchozu nebo selsovětu i návštěvou známých. Všude měl známé a přátele. Já jsem neznal nikoho. Výborně se orientoval ve všech vesnicích, mě musel vést, abych věděl kudy jet a kde zastavit. Při každé jeho návštěvě jsem čekal u koní. Do domu jsem byl pozván jen k jídlu, stáral se abych nehladověl. Někdy zůstal u známých a mě propustil. Jel jsem domů. Do Holovně se pak vracel druhý nebo třetí den. Z jeho jednání usuzuji, že ty funkcionáře znal z partyzánského oddílu. Měl přítelkyni v Krivině, aby za ní nemusel dojíždět, nastěhoval si ji do Holovně. Byla to hezká blondýna.

Jednou jsem byl se Salimem ve Slavutě na okresním oddělení NKVD. Byl jsem pozván do kanceláře, abych se ohrál. Salim se bavil s jiným enkavedistou cizí řečí, asi uzbecky. Když byl v sousedním

okrese zavražděn okrskář NKVD, začala bezpečnost připravovat procsávání lesů a hledání úkrytů benderovců. K oddílu vojáků přibrali chlapce z vesnic a za svítání začalo procsávání lesa. Civilisté hlídali ve skrytu na druhé straně lesa. Odpoledne byla akce ukončena. Dva zadržení muži byli u nás v Holovni vsazeni do sklepa pod bývalým vepřínem a u vchodu postavena stráž. Jeden muž přesto v noci za silného deště uprchl větracím otvorem.

Se zbraněmi i nepřáteli skutečnými i domnělými se udály i jiné příhody. Na horním konci vesnice se potloukal opilý voják a já jsem dostal rozkaz předvést ho k veliteli do kolchozní kanceláře. Vojáka jsem vyzval k odchodu do kanceláře a šel několik kroků za ním se samopalem v ruce. Před vchodem se voják zastavil a vrhl se na samopal. Já ucukl a vyšla rána, zasáhl jsem jeho nárt. Velitel nařídil odvézt zraněného do nemocnice.

Dva kamarádi se měli večer sejít na hlídce. Když se za tmy a dálku zahledli, jeden z nich z legrace zamířil pušku a se zvoláním „*Stůj!*“ zmáčkl spoušť. Domníval se, že zbraň není nabitá, ale rána vyšla. Kulka jen o vlasek minula hlavu Toníkovu, nebo Antonínovu? Oba jsou akтеры této příhody.

Dvě svobodná děvčata, kamarádky Geňa a Nanda, hlídala v před-sáli klubu odkud byl vchod do kolchozní kanceláře. Dvoučlenná mužská hlídka z kolchozního dvora šla z legrace postrašit hlídkující děvčata. Geňa vystřelila do stropu puškou opřenou o vlastní břicho. Pažbou si na chvíli vyrazila dech. Chlapci volali: „*Holky neblázněte, to jsme my!*“. Velké štěstí bylo, že vystřel nesměřoval do dveří. Legrace mohla skončit tragédií. Příběh zúčastněné poučil, že zbraň není hračka a jak blizoučko může být od legrace k neštěstí.

Jedné noci jsem přišel a pušku postavil do kouta. Nad věšák nad ní jsem pověsil kalhoty a sako (frenč) z vojenského zeleného sukna. Ráno se bráškové u pušky dohadovali, zda je nabitá. „*Tak zmáčkнем spoušť!*“, rozhodl jeden. A druhý zmáčkl. Vyšla rána a jedna nohavice byla na cucky.

Lehký kulomet „*Děchtarov*“ zlobil. Náboje z hořejšího disku se při podávání do nábojové komory přičily. Postavil jsem kulomet na stůl hlavní proti stěně a zespoda pozoroval posun náboje. Rukou jsem posunoval závěr tak dlouho, až vyšla rána. Kulka však dřevěnou stěnu neprošla.

pokračování příště

Mirotínské vzpomínky,

Jiří Něměček, 4. pokračování

Občané Mirotína podléhali všem zákonům podle toho, kdo vládl v současné době. Vojenská základní služba byla povinná pro všechny, a proto také byli povolováni do první i druhé světové války. V letech 1917–1920 Ukrajinu spravovala Ruská říše. Ukrajina usilovala o samostatnost, ale nepodařilo se jí to. Za tu dobu se tu vystřídal několik vlád, ale žádná z nich nebyla schopna zemi vládnout. V roce 1920, za pomoci Organizace Spojených Národů (OSN) a sousedních zemí Ruska a Polska, byla Ukrajina rozdělena na Východní a Západní. Východní část patřila pod správu Ruska a západní část pod správu Polska. Mirotín se nacházel v západní části Ukrajiny. Západní volyň (Volyňská gubernie) byla pod vládou Polska. Od roku 1920 do roku 1939 se měli Mirotínští poměrně dobře, jak poctivě pracovali, tak žili.

Po první světové válce byl Mirotín často navštěvován misionáři ze zahraničí. Z Čech přijel do sboru br. Dr. Jindřich Procházka. V roce 1924 podnikl evangelizační cestu po Západní volyni Vladimír Mičan, kazatel Českobratrské evangelické církve z Brna, který byl také tajemníkem Biblické jednoty. Ve svém spisu popisuje, jak se dostával z Ivačkovy (železniční stanice) do Mirotína. Bratra Mičana nikdo neznal, vše se vyřizovalo pouze písemně. Bylo dohodnuté poznávací znamení, že v ruce bude držet Bibli. Jak to měl udělat, když měl v každé ruce zavazadlo? Dal Bibli pod paži a čekal, ale na nádraží nikdo nepřijel, protože jeho telegram bratru kazateli Slámovi vůbec nedošel. Tak se vydal pěšky do Mirotína. Vzpomíná: „*Cestou mě dojel vůz Valáškových a oni mne pozvali, abych přisedl. Tak jsem se dopravil až na dvůr bratra kazatele Slámy. Bylo to ve středu, kolem dvacáté hodiny!*“. Protože bratr kazatel Sláma nebyl informován o příjezdu br. Mičana, nebylo ohlášeno, že bude shromáždění. Přesto br. kazatel Sláma zorganizoval shromáždění na příští den na půl osmé. I když nepočítali s velkou účastí, přesto byla velká, dopomohl k tomu také déšť. Příběh je popsán v evangelizační cestě br. Mičana (Česká emigrace v Polsku a na Volyni).

Po první světové válce se v mirotínském sboru konaly různé akce: kurzy kazatelů, konference, návštěvy kolportérů s duchovní literaturou a Biblemi. Přijížděli misionáři ze zahraničí, jednou z nich

byla misionářka sestra Hudáčková z USA, která sloužila svědecktím a písněmi.

V Mirotíně byl založen hasičský sbor a postavena hasičská zbrojnice (požárna), kterou projektoval V. Kašpar, učitel z Hlinska. Byly také založeny spolky: Matice školská, Bláník a Kooperativa. Přes Matici školskou jsme dostávali české knihy, časopisy, kalendáře, technické knihy a příležitostně i jiné publikace. Také pořádala zájezdy na Sokolský slet. Byl také učiněn nábor mladých lidí do Čech, aby se vyučili některým řemeslům, jako truhlář, krejčí, zámečnick, kovář a švec. Jeden mladík vystudoval i medicínu.

Vyučení řemeslníci po návratu z Čech pracovali doma a zároveň učili další generaci. Od roku 1924 se začaly některé rodiny stěhovat do zahraničí – na Slovensko (Žitný ostrov), na Moravu (Vikýřovice), do Čech (Sulejovice), do Kanady (Minitonas) a do Argentiny. V okresním městě Zdobunov bylo prodejní středisko se zemědělskými, mlynářskými a pivovarskými stroji, které byly dováženy z Čech. Pro zemědělství byly dodávány různé stroje od těchto firem: Bratři Galusové z Poštorné u Břeclavi dodávali žací a sklízecí stroje pro zemědělství, mlátičky na obilí a žentoury (koňský pohon na mlátičky), Pracner z Roudnice nad Labem dodával sečí stroje, Slavie Praha zase stabilní motory a Škoda Libelá Plzeň odstředivky na mléko.

Pokračování

Z redakční pošty

Naša rodina na sviatok Zvestovania Pany Márie (podľa greg. kalendára) v sobotu 7. apríla 2012 sa zúčastnila na akte Slávnostného vstupu do novo rekonštruovaného chrámu, bývalého katolíckeho kostola sv. Václava v obci Hrušvica okres Rivne na Ukrajine. Otec Peter Jezerský spolu s 13 duchovnými a viac ako 300 veriaciimi obce a okolia odslúžili slávnostnú omšu a posvätili objekt nového chrámu. Nebola to posviacka, tá bude neskôr po definitívnom ukončení prác. Dnu je všetko hotové, je vymalovaný, ale nemá ešte ikonostas, oltár, ktorý je vo výrobe. Treba omietnuť kostol zvonku a rozpísať ikonami. V čase omše som prečítal list - poslanie, pozdrav od pani Ludmily Čajanovej pánovi Michalčinovi a veriaciim, ktorý bol veľmi prijatý. Do chrámu sme darovali obraz, ikonu sv. Václava, ktorú kostolu venoval náš krajan, terajší obyvateľ Chomutova Ing. Valerij Kulacký.

My sme sa z Hrušvice, kde sme pracovali ako obvodní zdravotníci, felčiar, odsťahovali na Slovensko v roku 1965. Dôstojný pán Jezerský a ľudia vyslovovali vďaka Čechom z Volyne v ČR, vedeniu SČVP, že súhlasili a pomohli z rekonštrukciou kostola na Pravoslávny chrám ako akt záchrany pamiatky architektúry a symbol na 80. ročný pobyt českej komunity, diaspory v obci. Ikona bude umiestnená pod zvoncou pri vchode a bude tam dvojjazyčný nápis, ktorý sme pred časom odsúhlasili s nebohým J. Hoffmanom. Na dokončenie momentálne už nemajú finančné prostriedky. Zbierka pokračuje. Počas omše a po jej skončení bola v chráme veľmi emocionálna a radostná atmosféra, ľudia plakali od radosti, že pán Boh pomohol im toto veľké dielo realizovať.

Na posviacku, ktorá bude na sviatok Pokrovy 14. 10. 2012 a na ktorú budú pozvaní predstavitelia diplomatického zboru na Ukrajine, zástupcovia SČVP a samozrejme aj ostatné želajúci občania Čiech a Slovenska. Podobná udalosť bola doposiaľ len v Kupučeve na Volyni, kde tiež kostol slúži ako pravoslávny. Ostatné sa používali ako sklad, mlyn, sýpka alebo boli rozrušené a likvidované.

S hlbokou úctou *rodina Krušková z Prešova*

Naši jubilanti

region Cheb červen: Evženie Floriánová, Sofievka, nyní Strážov. Šťěstí, zdraví a životní pohodu do mnoha dalších let přeji jménem krajanů
Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

region Chomutov květen: oslaví 89 let Emilie Streláková, Kijev, nyní Chomutov a v červnu 75 let Jaroslava Hývlová, Lišice, nyní Klášterec n/Ohří. Hodně zdraví a štěstí do dalších let života přeje za region
Jiřina Kačerová a Josef Roller

region Krkonoše: v květnu oslaví 85 roků paní Olga Glajchová ze Spasova, bytem Trutnov. Mnoho zdraví za region přeje

Jiřina Novotná

region Mohelnice: v červnu se 81 let se dožívá Antonie Peštová z Hrušvice, bytem Mohelnice; 80 let Emil Listík z Omelan, bytem Detřichov. Oběma jubilantům blahopřejeme a do dalších let pevně zdraví, štěstí a životní pohodu za region přeje
Machovská

region Moravskoslezský: v červnu oslaví 86 let Anna Vendolská,

Dembrovka, bytem Horní Benešov; 80 let Irena Seidlerová, Moldavka-Májovka, bytem Horní Benešov; 75 let Jana Pečírková, Volňavka, bytem Horní Benešov. Za region

Dr. Vladimír Samec předs. a Marie Seitlová taj.

region Moravský Krumlov: v květnu se dožívají: 85 let Jaroslav Sitar, Senkevičovka, nyní Branišovice; 70 let Vladimír Kačírek, Sklíň, nyní Olbramovice. V červnu oslaví 84 let Emilie Skopalíková-Holcová, Sklíň, nyní Olbramovice. Za region přeje

Stanislava Kounková

region Nymburk: Letos oslavili nebo ještě oslaví 70 let Vladimír Černý; 65 let Michal Nazarčuk; 50 let Jaroslav Černý a Lenka Koničková; 35 let Soňa Kuželová, Vítek Nazarčuk, Vítek Kužel a Vítek Pilař; 30 let Natálie Kuželová, Natálie Volfová, Sergej Turenčuk a Andrej Mazník; 25 let Julie Poláčková. Všem jubilantům pevně zdraví a životní pohodu za region přeje

A. Mazníková a Černá

region Praha: v dubnu se dožil 84 let Ing. RNDr. Andres Evžen z Okolku, nyní Praha 5. V květnu oslaví 75 let Ing. Kulich Pavel z Prahy 3-Žižkov; 75 let Šrámek Evžen, Kochanka, nyní Praha 8-Ďáblice; 80 let Krušinová Zdeňka, Otradovice; 84 let Krejšmídková Ludmila, Kněhyňka, nyní Jaroměř; 84 let Martinovský Otakar, Volkov, nyní Říčany; 87 let Malínská Irenka, Mlýnov, nyní Praha 8; 90 let Vránová Emilie, Novokrajec, nyní Černošice. V červnu 70 let oslaví Podaná Alena, Mirohošť, nyní Praha 9; 75 let Kaufman Rostislav, Malovaná, nyní Náchod; 81 let Albrecht Josef, Boratín, nyní Kladno; 85 let MUDr. Králíčková Miloslava, Mstěšín, nyní Praha 10; 89 let Držmišková Antonie, Noviny České, nyní Choceň. Všem jubilantům blahopřejeme a za region Praha hodně zdraví a spokojenosti přeje

Průšová M.

region Šumperk červen: 90 let Emilie Koutecká-Kolovrátníková, Teremno, nyní Velké Losiny; 81 let Emilie Hradílková-Hetflajšová, Kurdybáň, nyní Šumperk; 81 let Václav Jón, Kneruty, nyní Víkyřovice; 75 let Mstislav Pospíšil, Malín Český, nyní Šumperk. Jmenovaným přejeme pevně zdraví, spokojenost, za region

Jiřina Žáková

region Tachov: Dědová Naděžda 81 let z Olšanky, nyní Jemnice; Glozová Anna 85 let, Tachov; Kocová Emilie 81 let, Protivín; Koutný Vladimír 85 let, ze Sokolova, Tachov; Křížová Libuše 84 let z Olšanky, Bor u Tachova; Petrášová Naděžda 75 let, Tachov; Suchá Božena 86 let, Tachov. Všem hodně zdraví a osobní pohody za region přeje

Michlová Alžběta

region Teplice červen: 85 let oslaví Lenka Hejdová z Teplic, nar. ve Sviščově; 85 let Vladimír Štrajter z Teplic, nar. v Mirohošti; 75 let Ing. Vladimír Lešner z Teplic, nar. v Kvasilově. Jubilantům blahopřeje za výbor regionu

Vlasta Holmanová předsedkyně

region Vyškov: Dne 8. 6. oslaví 65 let Künová Ludmila, Komořany. K blahopřání se připojují členové regionu Vyškov. Za region

Černý Václav

region Žatec červen: V červnu oslaví Miroslav Bernát se svou manželkou krásných 65 let společného života. Blahopřejeme!

Dále 65 let Alla Finkousová-Pánková, Žatec rodem; 70 let Alla Křížová, Zdobunov, nyní Podbořany; 75 let Ing. Miroslav Rébl, Malovaná, nyní Podbořany; 80 let Vladislav Šulitka, Jadvipol, nyní Velichov; 81 Jiřina Bechyňská, Michalovka, nyní Liběšice; 81 Jiří Končický, Straklov, nyní Most; 81 let Josef Kubín, Sviščov, nyní Blšany; 81 let Rostislav Linha, Malovaná, nyní Podbořany; 83 let Libuše Sivulská, Lutharda, nyní Kryry; 85 Jiřina Růtová, Bocánovka, nyní Žatec; 86 let Jaroslava Borovská, Volkov, nyní Cheb; 88let Josef Kovář, Romanov, nyní Třemošná; 93 let Tamara Lenzová, Huleč, nyní Vrontek; 93 let Věra Vostřelová, Jezírko, nyní Sířem. Všem jubilantům mnoho štěstí, zdraví do dalších let a Boží požehnaní přeje za region

Kamila Ondrová

Naše řady opustili

region Litoměřice: Dne 8. 4. 2012 zemřela ve věku nedožitých 81 let paní Blažena Vinšová ze Stromovky, posledně bytem Polepy; a 9. 4. 2012 zemřela ve věku 91 let paní Marie Prokúpková z Lucka, posledně bytem Polepy. Upřímnou soustrast všem pozostalým projevuje za region

Daniela Zelenková, jednatelka regionu

region Žatec: Dne 24. 2. 2012 zemřela ve věku 90ti let po delší nemoci Anna Rejzková roz. Doležalová z Hradiště na Volyni. Dne 26. 3. 2012 zemřel ve věku 77ti let František Vyhnaček z Kryr, rodák z Buderáže. Dne 27. 3. 2012 zemřela ve věku 75ti let Anna Jursová ze Žatce, rodačka z Dlouhého Pole.

Rodinám upřímnou soustrast *Kamila Ondrová*

Před 15ti lety zemřel spoluzakladatel regionu Žatec Josef Tamčina. Vzpomíná na něj manželka Božena s rodinou.

Príspevky na tiskový fond

region Žatec: Jaroslav Nový Ostrov 300 Kč; Miroslav Bernat Volevčice 300 Kč;

region Praha: Josef Albrecht Kladno 300 Kč; Lucie Siegerová Praha 100 Kč; Rostislav Zumr Babětín 400 Kč;

region Litoměřice: Pavla Melničáková Dobkovice 200 Kč; Marie Janouchová Děčín 100 Kč; Jiřina Kuklová Verneřice 100 Kč; Ing. Jiří Bohatec Soběnice 200 Kč; Marie Toušková Litoměřice 100 Kč; Miloslava Papíková Chotiněves 100 Kč; Olga Vašíčková Liběšice 100 Kč; Anna Šarayová Hořtka 100 Kč; Anna Hendrychová Štětí 1.000 Kč; Anna Derflerová Litoměřice 100 Kč;

region Šternberk: Rostislav Romaněnko Šternberk 200 Kč;

region Domažlice: Marie Lokvencová Plzeň 200 Kč;

region Moravskoslezský: Antonie Příbylčková Nový Jičín 500 Kč; manž. Stehlíkovi Šenov u Nového Jičína 200 Kč; Miroslava Volková Nový Jičín 200 Kč; Drahomíra Zajíčková Havířov 200 Kč; Marie Galiová Studénka 100 Kč; Vladimír Kratochvíl Studénka 100 Kč; Břetislav Ludvík Studénka 200 Kč; Anna Holčáková Kunín 200 Kč; Jiří Kabát Bílovec 200 Kč;

region Šumperk: Marie Divišová Šumperk 200 Kč; Jiřina Žáková Velké Losiny 200 Kč; manž. Jonovi Víkyřovice 100 Kč; Alena Trčková Bludov 100 Kč; Marie Kulichová Šumperk 200 Kč; Lidie Vařeková-Štantejská Šumperk 200 Kč;

region Frýdlant: Lidia Bacoyská Frýdlant v Čechách 100 Kč; Rostislav Mazurek Frýdlant v Čechách 100 Kč; Antonie Zadražilová Frýdlant v Čechách 100 Kč; Halina Slivinská Lázně Libverda 100 Kč; Libuše Hanzalová Raspenava 100 Kč; Evžen Šnajdr Jindřichovice 100 Kč; Marie Domoráková Staré Ždánice 200 Kč;

region Krkonoše: Slavěna Zadražilová Jilemnice 100 Kč; Olga Glajchová Trutnov 200 Kč; Antonína Brátová Mladé Buky 100 Kč; Ludmila Bečvářová Janské Lázně 50 Kč; Josef Bechtin Mříčná 100 Kč; Jiřina Novotná Mladé Buky 100 Kč; Věra Kmentová Trutnov 200 Kč;

region Broumov: Miroslav Gol Broumov 200 Kč;

Mimořádný příspěvek na tisk 500 Kč věnoval autor Alexandr Stejskal z Broumova z prodeje brožury „Volyňští Češi na Broumovsku“. A další mimořádný příspěvek na tisk v částce 700 Kč věnoval Doc. PhDr. Boris Iljuk z prodeje sborníku „Identita migrantů z východní Evropy a jejich integrace v Českém prostředí“

Poděkování: Děkuji paní Kamile Ondrové za krásné přání k mým 90. narozeninám. *Olga Zahradníková, Chrášťany 5, Podbořany*

Připomínka!!

Pro všechny přátele a jejich přátele! Umístili jsme na naše webové stránky www.scvp.eu kompletní vydání „Věrných strážů!“ Rozhodli jsme se posilovat vědomí o Volyňských Čechích i tímto způsobem. Kromě toho jsou tam už snad až na pár kusů všechny **Zpravodaje**. Dají se tam přečíst i některé knihy. Takže vstupujte a pátrejte po historii! Zároveň chci upozornit na to, že na Facebooku existují skupiny pro Volyňské Čechy a jejich přátele, kde můžete sami připínat se svými připomínkami a nakonec i vzpomínkami. *LS*

Důležité upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs.spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726. Prosíme, abyste nás neupomínali o zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je automaticky po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a veškeré dotazy zasílejte na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasný. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádáné rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: vodařone: 776 310 958, 02: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 5. 5. 2012**